

VIDA PARROQUIAL

Del 8 al 15 de març 2020

* De dilluns a divendres un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.

* **Confessions:** 30 minuts abans de les misses i sempre que algú ho demani.

* **Via Crucis:** Tots els diumenges de Quaresma, a la parròquia a les 19h.

* **Exposició del Santíssim:** Com cada segon divendres de mes, aquest divendres 13 de març de 10h. a 19 h. Hi ha disponible un full per apuntar-se als diferents torns.

* **Vida Creixent:** Divendres 13 de març a les 17h. trobada del grup Sant Andreu.

* **Projecció de la pel·lícula "Copying Beethoven",** el dissabte 14 de març a les 17h. a la Sala Parroquial.

* **Aula Cardenal Vives:** Comencem un espai de formació cristiana per adults. Cada dilluns comentarem un capítol del llibre "La introducció a la vida devota de Sant Francesc de Sales" amb el següent ordre del dia: 17h exposició del contingut del capítol, 17:30h. berenar i col·loqui. Comencem el dilluns 16 de març a la Sala Parroquial.

* **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, els **dijous de 17h. a 19h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 18,45h.

* **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.

Tel. 93 7926144 mail: santandreu473@arqbcn.cat

Web arxiprestat : arxiprestatdemataro.org

HORARI DE MISSES:

PARRÒQUIA: Diumenges i festes de precepte 11,30h. 20h. (castellà)

Dissabtes vespre i vigílies festius: 20h.

Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.

Dimecres a les 10h. (Capella Germans Franciscans).

ESGLÉSIA DE SANT PERE: Diumenges i Festius a les 13h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

8 març 2020. Diumenge II de Quaresma. Cicle A. nº 10

Lectures: Gn 12, 1-4 2 Tm 1, 8-10 Mt 17, 1-9

LA PARRÒQUIA, COMUNITAT ORANT

En aquest Segon Diumenge de Quaresma, contemplem el misteri de la Transfiguració i descobrim que *la passió és el camí de la resurrecció* (Prefaci II Diumenge de Quaresma). Participem de la Passió del Crist, quan li fem *oferiment* de la nostra vida, amb els seus treballs, alegries i dolors, i ho fem en gràcia i amb els seus mateixos sentiments (Flp 2, 5). Aquest oferiment començà amb el nostre baptisme i ha de ser renovat diàriament. En virtut de la comunió dels sants, la nostra ofrena, la nostra participació en la Passió del Senyor, contribueix no només a la pròpia santificació, sinó al bé de tot el Cos que és l'Església.

Per fer patents aquestes veritats de fe, hem iniciat **l'apostolat de l'oració parroquial**. En aquest apostolat descobrim que les nostres accions i oracions, per senzilles que siguin, oferides i unides al Crist (cf. Jn 15, 5) adquireixen un valor infinit i contribueixen al bé i la salvació dels germans (cf. Col 1, 24). Aquest apostolat tindrà com a centre el nostre Sant Crist, davant del qual hi han pregat generacions i generacions de llavanerens. Volem que les nostres pregàries (unides a les dels nostres infants, joves, famílies, malalts, ancians) s'ajuntin a les de tots els qui s'hi apropin amb fe, i obtinguin de la misericòrdia de Déu, els dons necessaris. Vols experimentar el poder de la pregària i la comunió de l'Església? Parla amb el teu mossèn i apunta-t'hi!

+ Mn. David Navarro Manich

EMPRENDRE EL CAMÍ AMB FE

Quan Abraham emprèn el camí no sap on va concretament, però sap que en aquella direcció viurà en la benedicció de Déu. El camí és incert, però la convicció d'Abraham és ferma. Aquesta experiència doble, incertesa i seguretat en Déu, és amb la que també es trobaran tots els creients. Per Abraham això significa renunciar al que té, un lloc segur, una família ben estructurada; restar allà assegurava la seva situació, poca cosa més. Seguir el manament de Déu, millor dit, la vocació a què Déu l'ha cridat, és entrar en el vertigen de no haver-hi res segur; és mantenir forta la confiança que té en Déu de qui creu que mai no quedarà decebut.

Tot això no exclou viure en situacions límit, i no caure en la temptació de creure que prendre aquesta decisió és un error. Davant les dificultats morals i materials que en un moment donat ens podem trobar en la vivència de la fe, el cristià s'ha d'agafar al consell de Pau a Timoteu quan li diu, «*suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona*». Perquè aquest diumenge, amb la transfiguració, Déu alena sobre el cor i els ànims dels creients. Per tant convé no perdre de vista que hem estat «*cridats a una vocació santa*».

L'EXPERIÈNCIA DE DÉU AVUI

Ben segur que el relat de la transfiguració el podem introduir en la pròpia pregària com si fóssim davant una icona que representi aquest fet, i que ens convida a entrar dins aquesta escena, per gaudir-ne, com Pere, que proposava fer-hi tres cabanes. També aquest relat convida avui a treballar per poder fer, en un temps tan especial com aquesta Quaresma, una experiència de Déu, per aprofundir el do de la vocació cristiana en temps d'incertesa i de dificultats. No coneixem cap relat de la mort de Moisès i d'Elies, però sí de la seva relació profunda i íntima amb Déu. És des d'aquesta perspectiva que la seva vida esdevé un model de proximitat amb el Déu viu, i alhora és la mostra del seu testimoniatge d'escolta i aprofundiment de la Paraula de Déu. Indispensable per als moments difícils, potser de desolació en el seguiment fidel de la vocació cristiana que hem rebut.

P. Lluís Planas

LA CONVERSIÓ A NOSALTRES MATEIXOS

L'Evangelí de Marc resumeix així la primera predicació de Jesús a Galilea: «*El Regne de Déu és a prop; convertiu-vos i creieu*». Jesús anuncia la presència del Déu de l'Amor i del Perdó que ve a regnar en el nostre món humà, i ens crida a la conversió, a nosaltres i a la humanitat sencera. Ens crida a acollir el Déu vivent i a orientar cap a Ell la nostra vida, a fer de Déu el nostre centre i la nostra raó de ser. Això té un efecte important. La conversió al Déu vivent comporta la conversió a nosaltres mateixos; ens ajuda a descobrir la nostra manera d'entendre la vida i de viure. Anem descobrint els nostres enganys i els nostres errors, no només els de cadascun de nosaltres sinó els del nostre món, la nostra societat, la nostra cultura. Ens descobreix els nostres errors sobre el valor de les coses, dels diners, de la salut; no són béns absoluts, són valors febles, que ens equivoquem quan els erigim en raó de viure.

La conversió a Déu ens descobreix també els nostres errors sobre la relació adient amb els altres, els diferents, els dolents; ens equivoquem quan ens deixem portar per l'egoisme o el ressentiment. Convertir-nos a Déu ens il·lumina també sobre els nostres enganys i les nostres trampes, quan amb la boca proclamem la justícia o l'amor, però la nostra vida real és tancada i egoista.

La conversió a nosaltres mateixos és un camí lent i dolorós. És reconèixer tot el que hi ha d'egoista, de mesquí i fals en allò que hem anat fent de la nostra vida i en allò que omple la nostra cultura i el nostre món. Reconèixer sense negar-ho i sense desesperar-se és propi d'una veritable maduresa.

Mn. Gaspar Mora

*"Aquest és el meu Fill, el meu estimat,
en qui m'he complagut, escolteu-lo"*